

нѣкаква неизвестна страна. Въ първия моментъ уморенитѣ пѣтници били удивени отъ необикновената красота на тази страна.

Висока, допираща своя върхъ въ облаците, планина се издигала къмъ небето, а цѣлата повърхност на тази планина била покрита съ вѣковни красиви дървета — гъстолистни кедри, стройни кипариси, черни тополи, плачещи иви, грамадни кестенови, маслинови, лимонови, миртови и др. дървета — всичко това благоухаело и като че ли се радвало, че сѫществува подъ слънцето.

Погледала Богородица на всичката тази прелест, любувала се на тази природна красота — и изведнажъ си припомнила, обръщайки се къмъ апостола Иоана: — Знаешъ ли ты, чедо мое, въ какъвъ день ни е довела Божията воля до този брѣгъ? Знай, точно преди тридесетъ четири години азъ родихъ въ Витлеемъ Младенеца Иисуса, които е сега нашъ Господъ и учитель! Какъвъ е този великолепенъ край и какви люде живѣятъ тукъ?

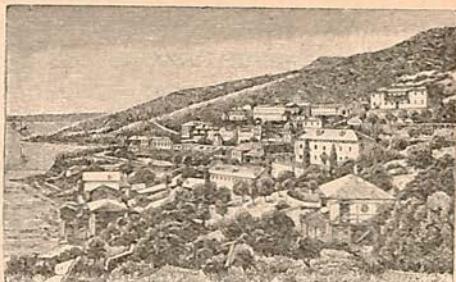
— Не зная, Владичице! — отвѣрналътъ апостолъ, разглеждайки внимателно околността. — Но виждамъ, че живѣщите тукъ люде още бродятъ срѣдъ адска тѣмнина и сѫ подмамени отъ зли учения, които имъ прѣчатъ да се доближатъ до вѣчната свѣтлина.

И протягайки рѣка, Апостолътъ посочилъ на редица каменни идоли, поставени срѣдъ крайбрѣжнитѣ кипарисни храсти.

Това били идоли на Аполоновитѣ служители, населяващи прекрасенъ жгълъ на една южна страна.

Низко отпуснала глава на гърди опечалената Майка Божия.

— Какво да се прави! — съ мѣка

Лаврата „Св. Атанасий“ на Св. Гора

казала тя на апостола. — не лекъ жребий ни се пада, но ние трѣбва да оставимъ кораба и да идемъ при заблуденитѣ, за да имъ разкажемъ всичко, което се извѣрши на Голгота.

И, слизайки смѣло отъ полуразбития корабъ, легко стѣпила Богородица на златния пѣськъ на непознатия брѣгъ.

Но едва стѣпила на брѣга, извѣршило се невиждано и нечувано чудо, което изпълнило съ страхъ сърдцата дори на старитѣ моряци, които били на кораба, — тѣ паднали на колѣне близо до нозете на Богородица.

Нечакано страшенъ тѣтнежъ отъ множество гърмливи гласове изпълнилъ въздуха. Устата на каменнитѣ идоли се разтворили и отъ тѣхъ излизали страшни вопли. Жителитѣ на непознатата земя, утаени, слушали гръмливия гласъ.

— Люде, поклоници на Аполона, идете на пристанището и посрѣдните Мария, Майката на Великия Господъ Иисуса.

И народътъ тичалъ, тичалъ къмъ брѣга.

Кротка тиха и прекрасна стояла на брѣга Богородица.

И цѣлиятъ народъ на тази страна падналъ предъ нейнитѣ нозе и ѝ